Henry William Soltau (1805-1875)

H. W. Soltau, cel de-al doilea fiu al lui G. Soltau, comerciant în Plymouth, s-a născut la 11 iulie 1805. Tatăl său era un om evlavios, de o mare energie şi prevedere, şi fusese unul dintre fondatorii Şcolii libere din Plymouth, care ulterior a ajuns una dintre cele mai mari şcoli din Anglia. Acolo se preda Biblia în fiecare zi, dar nici un copil nu era obligat să participe la lecţiile de religie dacă părinţii lui nu erau de acord. El s-a opus construirii unui teatru, pe când era membru în Consiliul Municipal, dar s-a opus fără succes. A avut o moarte clinică la vârsta de 44 ani şi se pare că ar fi avut o viziune asupra tuturor celor 6 copii ai lui (pe care îi avea atunci), că ar fi ajuns cu bine în ceruri. Mama sa fusese o femeie cu un caracter puternic şi cu o mare evlavie, iar Henry îi fusese foarte devotat.

Una dintre amintirile sale din copilărie era că fusese luat la vâslit cu barca pe lacul Beilerophon, când Napoleon I era şi el la bordul vasului în drum spre Sf. Elena.

Pe când se pregătea să meargă la Cambrige, facea lecturi cu meditatorul său din Kent, avându-i drept însoţitori pe S. Wilberforce şi pe fratele său. Odată intrat la Trinity College, în 1825, şi-a luat licenţa în 1827; şi-a continuat studiile la Lincoln's Inn, după care a fost solicitat să intre în barou. Era foarte interesat de istorie şi de ştiinţe în general şi citise în multe domenii. A studiat ebraica pentru a înţelege Vechiul Testament şi, la un moment dat, era un cercetător înflăcărat al Adevărului, dorind linişte pentru suflet. Spunea că nu-şi amintea să fi auzit vreodată o predică clară a Evangheliei, deşi era un ascultător nelipsit al lui Ch. Simeon şi a altora care predicau Evanghelia când era el la Cambridge; întotdeauna i se părea că „încrederea în meritele Domnului Hristos" şi „a-ţi face datoria" erau inseparabil legate. Se străduia să facă ce este bine respectând formele religiei, dăruind în spirit de caritate, citind Biblia, precum şi prin alte îndatoriri, dar nu avea pace. S-a stabilit la Londra, unde curând a fost purtat pe valul atracţiilor spre societatea lumească, fiind fascinat de „amuzamentele inocente" ale zilei. Mare iubitor de muzică, mergea adesea la operă. Manierele sale atrăgătoare, spiritul spumos, inteligenţa ascuţită şi vastele sale cunoştinţe literare au făcut din el favoritul societăţii; a descoperit că viaţa i se deschidea înainte cu bogăţii şi onoruri care-l aşteptau.

Dar Dumnezeu îl pregătea pentru alte lucruri, mai bune.

În ianuarie 1837, sătul de plăceri şi, după cum spunea chiar el, asemeni israeliţiior care se săturaseră de pâinea pe care o mâncaseră până la saturare, era totuşi despărţit de cele ce-l înconjurau.

Într-o scrisoare venită de acasă i se spunea că mama lui nu se simţea bine, iar când a sosit a doua scrisoare, dl Soltau a hotărât să plece imediat acasă, deşi scrisoarea nu conţinea nimic alarmant în ea. Când îşi facea bagajul, a avut deodată convingerea că n-o va mai prinde pe mama sa în viaţă şi, când s-a încheiat acea călătorie obositoare şi a ajuns în sfârşit în apropierea oraşului Plymouth, l-a întâmpinat unchiul său cu vestea că mama sa se stinsese. Căzând în genunchi la coşciugul mamei sale iubite, în acea noapte, s-a rugat pentru prima dată cu adevărat: „Doamne, dacă nu mă salvezi Tu, voi fi pierdut pentru eternitate!" Era strigătul unui suflet rănit, sătul de goliciunea vieţii şi faţă-n faţă cu suferinţa.

Imediat după aceea a auzit de o adresă pe strada Kings nr. 7 şi astfel a fost scos la lumină. Toate lucrurile au devenit noi şi s-a bucurat de eliberarea oferită de mântuire, atât de mult, încât o rudă de-a sa a spus: „Eşti ca omul din Fapte 3, umblând şi sărind şi lăudând pe Dumnezeu".

Revenind la Londra, s-a mirat de cât de mulţi dintre prietenii săi au venit să-l întâmpine pe el şi noile sale experienţe. A găsit repede răspunsul, pentru că în scurt timp l-au lăsat singur, neacceptându-i „părerile lui ciudate". Curând după convertirea sa a renunţat să mai pledeze la barou şi a plecat la Plymouth.

Părăsind Biserica Anglicană şi fiind gata să împărtăşească mişcarea fraţilor, dl Soltau a fost renegat de toată familia. Acesta s-a dovedit un pas care l-a absorbit complet, considerând „ocara lui Hristos mai mare bogăţie decât comorile Egiptului" (Evrei 11). S-a apucat de studiul Scripturilor şi s-a pus în slujba Domnului, predicând şi învăţând; şi curând a fost marcat din plin de efortul de a predica Evanghelia în satele şi cătunele din vestul Angliei, adeseori îngropate în întuneric şi în ignoranţă. Mare a fost binecuvântarea pe care a dat-o Dumnezeu acolo, mulţimi fiind salvate şi adunate în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. S-au deschis şcoli şi Cuvântul lui Dumnezeu a început să fie predicat liber şi glorificat. Dl Soltau şi dl Clulovv au deschis un magazin de broşuri şi, prin acesta, mari cantităţi de literatură creştină erau distribuite în străinătate.

Când au venit zilele triste ale separării, dl şi dna Soltau s-au mutat la Exmouth, unde au locuit 3 ani, pentru ca în 1851 să plece la Northam, lângă Bideford; unde aveau să petreacă 10 ani, fericiţi, familia lor numărând 3 fii şi 6 fiice. Au trăit în atmosfera simplă şi sănătoasă a acelui loc minunat. Plecarea spre Exeter în 1861 l-a adus pe dl Soltau mai aproape de Adunare, iar numele său a ajuns cunoscut prin scrierile sale, cartea sa „Cortul, predica şi jertfele" fiind mult apreciată: ea constituia baza pentru majoritatea cărţilor sale, ea şi pentru multe predici pe tema cortului. Cărticica „Sufletul şi problemele sale: un cuvânt adresat neliniştiţilor" a cunoscut o largă circulaţie şi a fost de mare folos pentru Dumnezeu. Inima autorului a cunoscut bucuria când, nemaiputând să predice, a descoperit că micuţa lui carte era constant

binecuvântată. Predica sa asupra versetului „Am găsit scris” şi cartea „Cine sunt fraţii?” sunt dintre cele mai simple şi care s-au vândut foarte bine. Toate trei continuă să fie distribuite şi citite în multe locuri din lume.

Dar asupra lui s-a abătut o mare încercare prin pierderea vederii. În 1860 se părea că va orbi complet, dar şi-a revenit într-o oarecare măsură, aşa încât să poată să călătorească singur şi să citească Biblia tipărită cu caractere mari.

Dl Soltau a vizitat multe locuri, Londra, Glasgow, Birmingham, Hereford şi altele din vest, precum Dublin, unde a fost primit bine şi unde predicile sale au fost ascultate. Părea să mişte sufletele calde ale creştinilor irlandezi şi ei nu aveau să-i uite niciodată vizitele.

În 1867, sănătatea sa, care nu fusese niciodată prea bună, a început să se deterioreze. Toamna a făcut o vizită scurtă la Londra şi în ultima duminică a vorbit de 6 ori. La una din aceste întâlniri, în aer liber, din Soho, a vorbit despre convertirea sa şi despre viaţa care-i fusese dată în slujba lui Dumnezeu. Imediat după aceasta a fost lovit de paralizie şi n-a mai putut vorbi niciodată în public, Încetul cu încetul i-au slăbit puterile, încât n-a mai putut nici murmura. Dar pacea şi calmul nu l-au părăsit, Îi plăcea să afle de lucrările lui Dumnezeu din toată lumea, în special de cele în care erau antrenaţi copiii săi.

În 1870 s-a mutat la Bamstaple ca să-şi încheie zilele alături de prietenul său drag, dl R.C.Chapman. Când a venit sfârşitul, pe 1 iulie 1875, fusese deja inconştient în ultimele săptămâni, dar în final şi-a ridicat capul, care fusese plecat pe piept, şi-a deschis ochii şi un zâmbet ceresc i-a luminat faţa şi, fără un suspin, şi-a dat duhul.

A avut bucuria să-şi vadă toţi cei 9 copii convertindu-se de tineri şi pe timp ce creşteau se puneau în slujba Domnului. Unul dintre copii a fost pentru o lungă perioadă conducătorul misiunii M’Call din Franţa, alţii au ocupat poziţii importante.

A fost un tată înţelept şi tandru şi casa lui a fost un cuib de dragoste şi de fericire. Ce a predicat în public a pus în practică în propria lui casă şi era fericit să trăiască cu ordinea divină a răspunderii: „Mai întâi tu însuţi; apoi în casa ta; apoi în Adunare; apoi în lume”

clickbible.org